

[Honoré.]

Uretten, den hensynsløse uret, har desværre gode muligheder for at nå sine mål.

Ib Nørlund (DKP):

Dem, guderne vil tilintetgøre, slår de med blindhed, hedder et gammelt ord. Det mindes jeg undertiden under denne debat, så ganske særligt, når hr. Erhard Jakobsen taler. Nu bliver jeg nødt til at henvende mig til ham pr. korrespondance, men alligevel. Han bevæger sig jo gennem verden på en måde, hvoraf det demonstreres, at her forstår man virkelig at sætte alting på hovedet. Han udtalte sig om at være god til udenrigspolitik og til sine andre erhverv. Jeg kender ikke hans fortræffeligheder som partiformand for centrum-demokraternes tapre flok, men jeg synes faktisk, han er god til udenrigspolitik. Vi har faktisk brug for at have sådan én, et eksempel på en fortidslevning fra den kolde krigs højdepunkt, en levende demonstration af denne betændte antikommunisme, som McCarthy og den slags folk udbredte. Der er jo nogle folk, der knap nok tror, at den slags mennesker eksisterede i 1950'erne, men vi har altså hr. Erhard Jakobsen at føre frem i frihedsdressur.

Samtidig er det altså parret med en suveræn foragt for kendsgerningerne. At man kan få sig selv til i disse dage at erklære sin varme solidaritet med Pentagon og Lædernakkerne og Thieu og hele historien dernede og ikke have et godt ord tilovers for et folk, der har befriet sig, det er noget fantastisk. Når man nu her fremdrager forskellig korrespondance og avisudklip osv., så vil jeg egentlig tage et fra Berlingske Tidende forleden. Det er fra en amerikansk korrespondent under overskriften: „Million blev dræbt eller såret i Cambodia for USA's skyld“. Er det ikke den slags ting, der er foregået både i Cambodia og i Vietnam? Og burde man ikke kunne tænke over det?

Jeg synes også, de andre herrer på højrefløjen burde lære lidt af hr. Erhard Jakobsens kraftpræstationer, for det stiller i og for sig også deres egne positioner i det samme lys. Den krig, som man åbenbart ikke synes er forbi, det er jo den kolde krig, og det er den, man prøver at holde liv i med så mange anstrengelser, også igennem sine indlæg her. Jeg må sige både til hr. Ninn-Hansen og til hr. Honoré, som her fremfører deres formod-

ninger om massakrer, som de bygger på særdeles grumsede kilder, at de jo ikke har nogen moralsk baggrund for at optræde. Hvornår har de over for de dokumenterede følger af hele Thieustyret og dets forgængeres rasende regering luftet ét eneste ord til protest?

Til slut lige om den diskussion om troværdighed i hyggekrederen omkring NATO, som føres. Jeg skal naturligvis ikke blande mig for meget i den slags ting, men jeg synes, at spørgsmålet om troværdighed jo egentlig ikke er det, der stiller sig her. Spørgsmålet er ikke alliancens troværdighed, men dens gavnlighed, og må det ikke give anledning til lidt overvejelse, hvilke resultater det kan føre til, når man i kraft af en alliance gør sig til prøveklud for et stort militærs kraftudfoldelse, gennemført ud fra en politik, som ganske åbenlyst ikke kender til forholdene i de lande, man lader sine venskabeligheder gå ud over? Det er jo den slags overvejelser, man bør gøre sig med hensyn til Danmarks fremtid, også ved deltagelse i amerikansk blokpolitik.

Steen Folke (VS):

Hr. Ib Nørlund har taget udmærket til genmæle over for de ultraborgerlige politikere herinde. Jeg skal koncentrere mig om at henvende nogle bemærkninger til socialdemokraterne.

Først om anerkendelsesspørgsmålet. Der står i udenrigsministerens redegørelse, at regeringen ønsker at opretholde diplomatiske forbindelser med de regeringer, som måtte blive dannet i de krigsramte områder, og som effektivt udøver kontrol over de områder, de hævder at repræsentere. Ja men selv på regeringens egne præmisser, sådan som de står her, er det jo ikke rigtigt, at man har levet op til det her. Det er klart, at jeg mener, at en anerkendelsespolitik skulle se anderledes ud, men jeg mener, at selv på regeringens egne præmisser har man til det sidste nægtet at anerkende PRG, som jo ganske givet effektivt har udøvet kontrol over store dele af Sydvietnam, til det aller sidste øjeblik har man nægtet sågar at ophøje PRGs repræsentant her i København til status af generaldelegation. Jeg kan ikke få det til at harmonere med selv regeringens egne hensigtserklæringer.

I øvrigt indeholder udenrigsministerens